

Р. А. Сербин

<https://orcid.org/0000-0002-8880-7743>

доктор юридичних наук, професор, заслужений юрист України,
професор кафедри публічного управління та адміністрування
Національної академії внутрішніх справ

ОКРЕМІ НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ АПАРАТУ СУДУ В УКРАЇНІ

Актуальність статті полягає в тому, що сучасне адміністративне законодавство України повною мірою не охоплює всіх аспектів діяльності апарату суду й специфічних адміністративно-правових відносин, які виникають за його участі. Апарат суду у своїй повсякденній діяльності стикається з відсутністю чітко визначених переліку і змісту гарантій на законодавчому рівні та мінімальною ресурсною забезпеченістю реалізації, передусім, соціально-економічних прав.

Метою цієї статті є аналіз сучасного адміністративно-правового регулювання діяльності апарату суду в Україні, а також обґрунтування пріоритетних (окремих) напрямків його вдосконалення.

Слід констатувати, що закони, підзаконні правові акти та індивідуальні акти відіграють визначальну роль в адміністративно-правовому забезпеченні діяльності апарату суду та мають утворювати єдину систему, основу для належного та відповідного здійснення правосуддя в Україні. На жаль, на теперішній час наявні деякі недоліки та неузгодженість адміністративно-правового регулювання діяльності апарату суду, спостерігається недостатній рівень деталізації окремих нормативно-правових актів та часткова невідповідність їх теперішнім умовам. У зв'язку з цим слід наголосити, що адміністративно-правове забезпечення потребує свого науково обґрунтованого вдосконалення, що має привести до створення узгодженої та цілісної системи правових норм, які б належним чином регламентували усю специфіку діяльності місцевих загальних судів. У контексті вдосконалення адміністративного законодавства, яке регулює діяльність апарату необхідно привести у відповідність законів України «Про судоустрій і статус суддів», «Про державну службу», кодекс законів про працю України та інші нормативно-правові акти, а також здійснити інших положень, що стосується діяльності апарату суду в Україні. Відповідно у статті розкрито співвідношення понять «правове регулювання» та «адміністративно-правове регулювання». Проаналізовано нормативно-правові акти, що складають основу адміністративно-правового забезпечення діяльності апарату суду в Україні. Наведено пріоритетні напрямки вдосконалення адміністративно-правового законодавства, яке регулює діяльність апарату суду в Україні.

Ключові слова: адміністративно-правового регулювання, діяльність, апарат суду, напрями, удосконалення.

Вступ. Сьогодні в Україні на шляху до європейської інтеграції відбувається інтенсивне реформування вітчизняного законодавства з урахуванням європейських стандартів [1, с. 138]. У зв'язку з цим на сьогодні необхідно детально проаналізувати вже існуючу в Україні законодавчу базу, що регулює інноваційну діяльність, та впровадження ефективних пропозицій щодо зміни такої бази з урахуванням завдань модернізації правоохоронних та судо-

вих органів [2; 3]. Серед реформаційних перетворень важливе місце займає реформування публічної служби як одного з основоположних державних інститутів. Це стосується й публічної служби в органах судової влади. Безумовно, від високого рівня організаційно-правового забезпечення функціонування інституту публічної служби в органах судової влади, професіоналізму суддів, сумлінного ставлення суддів до виконання своїх обов'язків, дотримання верхо-

венства права під час здійснення правосуддя, засадничих перетворень у нашому суспільстві багато в чому залежить успіх реформаторських процесів у судовій системі [1, с. 138].

З цього приводу В. Петренко стверджує, що основною метою реформування судової системи України й надалі має стати забезпечення стабільності через дотримання законів і Конституції, безпечливе виконання вимог неупередженості та високого професіоналізму суддями всіх рівнів, вирішення проблеми невиконання судових рішень за допомогою впровадження кодексів професійної поведінки судді з метою покращення незалежності суддів, забезпечення дотримання принципу верховенства права як одного з ключових елементів розвитку демократії в Україні, завдяки чому зросте довіра населення до судової гілки влади [4].

Відповідно, сучасне адміністративне законодавство України повною мірою не охоплює всіх аспектів діяльності апарату суду й специфічних адміністративно-правових відносин, які виникають за його участі. Апарат суду у своїй повсякденній діяльності стикається з відсутністю чітко визначених переліку і змісту гарантій на законодавчому рівні та мінімальною ресурсною забезпеченістю реалізації, передусім, соціально-економічних прав. Тому дослідження питання адміністративно-правового статусу апарату суду в Україні, особливостей його правового регулювання та можливих шляхів удосконалення є актуальним, оскільки саме від своєчасної, оптимальної та якісної роботи апарату суду залежить рівень ефективності праці суддів і судової системи в цілому [5, с. 18–19].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичним і практичним проблемам, пов'язаним з питанням вдосконалення адміністративно-правового регулювання діяльності апарату суду в Україні, приділяли увагу відомі вітчизняні та зарубіжні вчені в різних галузях, зокрема В. В. Галуцько, Р. Голобутовський, О. М. Гумін, О. Ю. Дрозд, А. Т. Комзюк, Л. О. Макаренко, А. М. Макаровець, А. В. Матвійчук, В. Ю. Мащук, О. М. Мельник, О. А. Моргунов, О. В. Надьон, С. О. Павленко, В. Петренко, В. В. Половніков, І. Д. Прошутя, Є. В. Пряхін, В. Й. Разводовський, С. А. Савенко, В. Г. Севрук, В. І. Теремецький, С. І. Халимон, В. С. Шестак, І. М. Шопіна та ін.

Метою цієї статті є аналіз сучасного адміністративно-правового регулювання діяльності апарату суду в Україні, а також обґрунтування пріоритетних (окремих) напрямків його вдосконалення.

Виклад основного матеріалу дослідження. В результаті змін, що відбуваються в суспільстві, поряд з позитивними, дедалі проявляються окремі негативні тенденції, які значною мірою перешкоджають розвитку державності в Україні [6]. Це впершу чергу якісне правове регулювання діяльності правоохоронних та судових органів, що позитивно відобразиться на ефективній роботі останніх.

Отже, перш ніж перейти до безпосереднього висвітлення теми нашого дослідження, необхідно проаналізувати понятійні підходи до «правового регулювання» та адміністративного правового регулювання». З цього приводу слід відзначити, що сьогодні серед учених та практиків не вироблено одностайного підходу до вказаних термінів.

З'ясовуючи природу категорії «правове регулювання», Л. О. Макаренко спостерігає її подвійне призначення. З одного боку, – це юридична категорія, що характеризується певними ознаками, які вказують на її самостійний гносеологічний характер. З іншого, – це функціональна категорія, яка отримує свій вираз на практиці як предмет, метод, способи регулювання та сукупність уособлених елементів, які складають механізм дії держави на суспільство [7, с. 35].

В. Д. Ткаченко та Є. Б. Ручкін зазначають, що правове регулювання може бути охарактеризоване як здійснюваний за допомогою юридичних засобів процес упорядкування суспільних відносин з метою забезпечення певної сукупності соціальних інтересів, які вимагають правового гарантування [8, с. 207–208]. На думку О. М. Мельник, правове регулювання – це здійснюваний усією системою юридичних засобів державно-владний вплив на суспільні відносини з метою їх упорядкування, закріплення, охорони та розвитку [9; 10].

Наприклад, на думку А. Т. Комзюка, правове регулювання – це специфічний вплив, який здійснюється правом як особливим інституційним регулятором. При цьому правове регулювання має цілеспрямований, організаційний, результативний характер і здійснюється за допомогою цілісної системи засобів, що реально виражають саму матерію права як нормативного інституту утворення – регулятора [11]. С. А. Савенко наголошує, що у теорії права правове регулювання розуміється як вплив на суспільні відносини, який може мати функціональний, управлінський характер тощо. Такий підхід цілком характерний і для правового регулювання негласних слідчих

(розшукових) дій, що підтверджується позицією значної кількості науковців [12; 13, с. 197].

Адміністративно-правове регулювання розглядається як один із видів правового регулювання [14, с. 153]. Що ж стосується саме адміністративного права, то В. Й. Развадський визначає адміністративно-правове регулювання як комбінацію способів правового регулювання, в якій переважають заборони та заборони. Ця комбінація формується через наділення учасників правовідносин суб'єктивними юридичними правами й покладання на них обов'язків шляхом визначення та закріплення у правових актах певних правил поведінки внаслідок правотворчої діяльності уповноважених на це органів (посадових осіб) [15, с. 169].

Якщо торкатися змісту та основних рис адміністративно-правового регулювання, то В. В. Галуцько виділяє такі його характерні ознаки: має цілеспрямований характер, оскільки постає певним регулятором суспільних відносин, впорядковуючи їх за допомогою права на рівні суспільства; має організаційний та упорядкований характер, тобто здійснюється за допомогою певних засобів; спрямоване на досягнення певних цілей, а тому має регулятивний характер; має певний предмет і сферу правового впливу, які усвідомлюються людьми і суспільством та мають для них певне значення; забезпечується певними методами, які координують діяльність суб'єктів права або здійснюються за допомогою їхньої субординаційної підлеглості у процесі виконання або використання норм права; має визначені стадії, які передбачають правову регламентацію суспільних відносин, виникнення суб'єктивних прав і юридичних обов'язків та їх реалізацію [16, с. 116–118; 10].

Досліджуючи багатоманітні наявні у науці визначення адміністративно-правового регулювання, І. М. Шопіна слушно стверджує, що вони базуються на різних підходах до сутності правового регулювання як узагальненої категорії, а ці підходи, у свою чергу, обумовлені різними концепціями праворозуміння. Тому виділення найбільш загальних закономірностей кожного підходу дає змогу розглянути феномен правового регулювання в інструментальному, інституційному, нормативно-юридичному, діяльнісному, телеологічному, комунікативному, соціальному та інших аспектах, при цьому кожен із них може бути ефективно використаний для вирішення конкретних завдань, які стоять перед певним дослідником [17, с. 19; 10].

О. В. Надьон доходить висновку, що своєрідність адміністративно-правового регулювання визначається не лише у особливостях адміністративних норм, а у тому, що «адміністративне право дає можливість розкрити форми та методи діяльності органів державної влади» [18, с. 18–19]. При цьому, як вказує О. В. Матвійчук, вітчизняна адміністративістика досить ґрунтовно досліджує різні прояви адміністративно-правового регулювання. Однак, варто звернути увагу на відсутність єдиного для всіх методологічного арсеналу щодо визначення цього поняття і, як результат, – велику кількість різнорідних дефініцій та характерних для цього поняття ознак [19, с. 110].

В. І. Темерецький визначає адміністративно-правове регулювання як таке, що являє собою цілеспрямований вплив правових норм, прийнятих державою, і постає в якості відповідних адміністративних засобів забезпечення прав та законних інтересів фізичних, юридичних осіб та держави у суспільних відносинах з метою підпорядкування їх юридично встановленому правопорядку, а також охорони та розвитку в інтересах суспільства і держави. На нашу думку, зазначення того факту, що ці правові норми були прийняті державою, є не зовсім коректним. Скоріш, потрібно вести мову про ті конкретні органи державної влади, до повноважень яких належить прийняття нормативно-правових актів, які регулюють суспільні відносини у конкретній сфері суспільного життя за допомогою адміністративно-правових норм. Також підкреслюється, що правове регулювання є специфічною діяльністю, яка є засобом упорядкування та регламентації суспільних відносин за допомогою норм права [20, с. 51; 10].

Узагальнюючи різні підходи до формування поняття адміністративно-правового регулювання О. М. Гумін та Є. В. Пряхін пропонують теоретично дану категорію розглядати у широкому та вузькому розумінні. У широкому розумінні адміністративно-правове регулювання у трактуванні науковців доцільно визначити як упорядкування суспільних відносин уповноваженими на те державою органами, їх юридичне закріплення за допомогою правових норм, охорона, реалізація і розвиток. Щодо вузького розуміння, то визначення буде змінюватися у зв'язку із тим, про які суспільні відносини буде вестися мова [21, с. 46; 22].

Здійснивши аналіз понятійного апарату, перейдемо безпосередньо до поставленої мети нашої наукової розвідки.

Як зазначається в науковій літературі, одним із напрямів удосконалення будь-якої діяльності є належне унормування її правової основи [23; 24, с. 313].

Враховуючи вищесказане, вважаємо доцільним зупинитися на основних недоліках адміністративного законодавства, яке регулює діяльність апарату суду в Україні, Зокрема, на Законі України «Про судоустрій і статус суддів», а саме:

- недостатньо повно визначений і закріплений адміністративноправовий статус апарату суду;

- не закріплено визначення апарату суду (с. 155 «Апарат суду»);

- термінологічно залишаються не визначеними законодавчо помічник суддів та служба судових розпорядників (ст. 157 «Помічник суддів», ст. 159 «Служба судових розпорядників»).

- законом в Україні прямо не визначено організаційно-структурну побудову суду як державного органу, що складається, окрім суддівського корпусу, з апарату суду, що, у свою чергу, містить відповідні структурні підрозділи й очолюється керівником апарату [25, с. 127].

- відсутність конкретного переліку прописаних особливостей правового статусу саме працівників апарату суду;

- загалом Глава 3 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 02.06.2016 р. № 1402-VIII «Апарат суду, служби організаційного забезпечення роботи та охорони суду» [26] містить лише фрагментарні вказівки на завдання, функції та повноваження апарату суду та його працівників, керівника апарату суду, невизначеність даного аспекту на рівні закону призводить досить часто до неузгодженості та колізійності. І подібні випадки неузгодженості в підзаконних нормативно-правових актах є непоодинокими [5].

У контексті вдосконалення адміністративного законодавства, яке регулює діяльність апарату необхідно привести у відповідність законів України «Про судоустрій і статус суддів», «Про державну службу», кодекс законів про працю України та інші нормативно-правові акти, а також здійснити інших положень, що стосується діяльності апарату суду в Україні.

Підсумовуючи викладене вище, можна дійти висновку, що закони, підзаконні правові акти та індивідуальні акти відіграють визначальну роль в адміністративно-правовому забезпеченні діяльності місцевих загальних судів та мають утворювати єдину систему, основу для належного та відповідного здійснення правосуддя в Україні. На жаль, на теперішній час наявні деякі недоліки та неузгодженість адмі-

ністративно-правового регулювання діяльності місцевих загальних судів, спостерігається недостатній рівень деталізації окремих нормативно-правових актів та часткова невідповідність їх теперішнім умовам. У зв'язку з цим слід наголосити, що адміністративно-правове забезпечення потребує свого науково обґрунтованого вдосконалення, що має привести до створення узгодженої та цілісної системи правових норм, які б належним чином регламентували усю специфіку діяльності місцевих загальних судів [27].

Висновок. У зв'язку з цим, ми погоджуємося з А. М. Макаровець, яка пропонуємо наступні напрямки вдосконалення адміністративного законодавства, яке регулює діяльність апарату суду: 1) у п. 1 ст. 155 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» закріпити чітко визначення апарату суду, позиціонує його при цьому як складову суду, що в підсумку сприятиме закріпленню та реалізації особливого адміністративно-правового статусу апарату суду; 2) установити термінологічну визначеність стосовно посад працівників апарату суду, вносячи зміни до ст.ст. 155, 157–159 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», Типового положення про апарат суду, Типових посадових інструкцій працівників апарату суду, тощо; 3) у п. 7 ст. 155 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» закріпити структуру апарату суду, яку доцільно встановити на законодавчому рівні; 135 4) чітко розмежувати функції і повноваження голови суду та керівника апарату суду, суддів і помічників суддів, керівників судового апарату та керівників його структурних підрозділів; 5) до Глави 3 Закону України «Про судоустрій і статус судів» внести доповнення щодо висвітлення адміністративно-правового статусу апарату суду в цілому і окремих категорій працівників апарату суду, який доцільно закріпити на законодавчому рівні; 6) узгодити положення Закону «Про судоустрій і статус суддів», «Про державну службу», Типового положення про апарат місцевого, апеляційного судів та ряду Типових посадових інструкцій працівників апарату місцевого загального суду; 7) у п. 6 ст. 155 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» вказати на конкретні особливості правового статусу працівників апарату суду; 8) внести відповідні зміни до Закону України «Про державну службу» щодо врегулювання правового статусу державних службовців – працівників суду, віднесення їх до посад державної служби, оскільки не міститься прямої вказівки на групи/пігрупи, до яких потрібно відносити ту чи іншу посаду в апараті того чи іншого суду;

9) законодавчо закріпити перевагу помічників перед іншими кандидатами в судді, спрощену процедуру прийняття на посаду судді, врегулювати питання прийняття/звільнення помічника судді, зокрема, позбавити суддів права добирати собі помічників особисто й передати ці повноваження керівнику апарату суду; 10) у ч. 2 ст. 149 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» та п. 16 Типового положення про апарат місцевого, апеляційного судів закріпити конкретні аспекти відповідальності керівника апарату суду та інших працівників (відповідальний перед ким, межі і види відповідальності, підстави та види стягнень і заохочень, тощо) [5, с. 18–19].

Список використаної літератури:

1. Голобутовський Р. До визначення поняття «Публічна служба в органах судової влади України». *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2021. № 2. С. 138–142.
2. Yunin O., Sevruk V., Pavlenko S. Priorities of economic development of Ukraine in the context of european integration / O. Yunin, V. Sevruk, S. Pavlenko. *Baltic Journal of Economic Studies*, Volume 4 Number 3. Riga: Publishing House "Baltija Publishing", 2018, p. 358–365.
3. Drozd, O. Pavlenko, S., Sevruk, V. Theoretical and legal analysis of foreign experience on illegal amber production: Environmental and economic aspects. *Asia Life Sciences*. Issue 2, December 2019, Pages 1–19.
4. Петренко В. Підвищення довіри громадськості до суду. *Закон і бізнес*. 2014. URL: http://zib.com.ua/ua/print/33298-pidvischennya_doviri_gromadskosti_do_sudu.html
5. Макаровець, А. М. Адміністративно-правовий статус апарату суду в Україні [Текст] : дис. ... канд. юрид. наук, спец.: 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право. Суми: Сумський державний університет, 2018. 216 с.
6. Mohilevskyi L. V., Sevruk V. G., Pavlenko S. O. Psycho-Pedagogical Training of Operating Unit Workers of National Police of Ukraine. *Наука і освіта*. 2017. № 11. С. 120–132.
7. Макаренко Л. О. Реалізація права в контексті мети правового регулювання. *Матеріали II Міжнародної науково-практичної конференції «Правове регулювання суспільних відносин в умовах демократизації Української держави»* (2012 р. м. Київ) / укладачі: Б. В. Новіков, Т. О. Чепульченко, І. П. Голосніченко, В. Ю. Пряміцин. К. : НТУУ «КПІ», 2012. 320 с. С. 34–36.
8. Загальна теорія держави і права : підручник / за ред. М. В. Цвіка, О. В. Петришина. Харків : Право, 2009. С. 584.
9. Мельник О. М. Правове регулювання та шляхи підвищення його ефективності : дис... канд. юрид. наук: 12.00.01. Київ, 2004. 208 с.
10. Матвійчук А. Визначення адміністративно-правового регулювання у сфері забезпечення регуляторної політики. *Підприємництво, господарство і право*. 2018. № 11. С. 121–124.
11. Комзюк А. Т. Заходи адміністративного примусу у правоохоронній діяльності міліції: поняття, види та організаційно-правові питання реалізації : монографія / за заг. ред. О. М. Бандурки. Харків : Вид-во Нац. ун-ту внутр. справ, 2002. С. 47.
12. Савенко С. А. Оперативно-розшукове забезпечення судового провадження : дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Харків, 2014. 219 с.
13. Севрук В. Г. Протидія злочинам, що вчиняються організованими групами і злочинними організаціями, які сформовані на етнічній основі: правові та організаційно-тактичні засади: монографія. Київ : ДП «ІНФОТЕХ», 2022. 1092 с.
14. Шестак В. С. Роль адміністративного права у правовому забезпеченні реалізації окремих функцій держави суб'єктами публічного управління (на прикладі культурної функції). *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія : Право*. 2015. Вип. 34(2). С. 151–154.
15. Разводовський В. Й. Особливості нормативно-правового регулювання державноуправлінських відносин у транспортній сфері. *Вісник Національного університету внутрішніх справ*. 2003. Випуск 23. С. 167–174.
16. Галуцько В. В. Теорія держави та права : конспект лекцій / В. В. Галуцько, Г. О. Пономаренко, В. К. Шкарупа ; за заг. ред. В. К. Шкарупи. Херсон, 2008. 280 с.
17. Шопіна І. М. Адміністративно-правове регулювання органами внутрішніх справ України : монографія. Київ, 2011. 426 с.
18. Надьон О. В. Адміністративно-правове забезпечення фінансової безпеки банків: поняття та необхідні ознаки. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія : Право*. 2016. Вип. 39(2). С. 17–21.
19. Матвійчук А. В. Адміністративно-правове забезпечення державної регуляторної політики. *Підприємництво, господарство і право*. 2019. № 1. С. 108–111.
20. Теремецький В. І. Поняття адміністративно-правового регулювання у сфері оподаткування. *Держава та регіони. Серія «Право»*. 2012. № 1(35). С. 50–54.
21. Гумін О. М., Пряхін Є. В. Адміністративно-правове забезпечення: поняття та структура. *Наше право*. 2014. № 4. С. 46–50.
22. Моргунов О. А. Поняття та механізм адміністративно-правового регулювання публічного адміністрування сфер фізичної культури і спорту. *Юри-*

- дичний науковий електронний журнал. № 3. 2019. С. 274–277.
23. Половніков В. В., Халимон С. І. Проблеми правового регулювання оперативно-розшукової діяльності: пошук шляхів вирішення. *Вісник Національної академії Державної прикордонної служби України*. 2017. Вип. 3. (Серія «Юридичні науки»). URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vnadpcum_2017_3_4
24. Павленко С. О. Основи оперативно-розшукової тактики : монографія. Київ : «Видавництво Людмила», 2022. 624 с.
25. Машук В. Ю. Адміністративно-правове забезпечення функціонування апаратів судів загальної юрисдикції : автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07 / ДВНЗ «Запорізь. нац. ун-т». Запоріжжя, 2014. 218 с.
26. Про судоустрій і статус суддів: Закон України від 02.06.2016 р. №1402-VIII. *Відомості Верховної Ради (ВВР)*. 2016. № 31. Ст. 545. (із змінами).
27. Прошутя І. Д. Адміністративно-правове забезпечення діяльності місцевих загальних судів в Україні. *Право і Безпека*. 2014. № 4. С. 64–70.

Serbyn R. A. Individual areas for improving administrative law regulation of the activity of the court apparatus in Ukraine

The relevance of the article lies in the fact that the modern administrative legislation of Ukraine does not fully cover all aspects of the activity of the court apparatus and specific administrative-legal relations that arise with its participation. In its day-to-day activities, the court apparatus is faced with the absence of a clearly defined list and content of guarantees at the legislative level and minimal resource provision for the realization, first of all, of social and economic rights. The purpose of this article is the analysis of modern administrative and legal regulation of the court apparatus in Ukraine, as well as the justification of priority (separate) directions for its improvement. It should be noted that laws, subordinate legal acts and individual acts play a decisive role in the administrative and legal support of the court apparatus and should form a single system, the basis for the proper and appropriate administration of justice in Ukraine. Unfortunately, at the present time there are some shortcomings and inconsistencies in the administrative and legal regulation of the activity of the court apparatus, there is an insufficient level of detailing of individual legal acts and their partial inconsistency with the current conditions. In this regard, it should be emphasized that administrative and legal support needs its scientifically based improvement, which should lead to the creation of a coherent and integrated system of legal norms that would properly regulate all the specifics of the activities of local general courts. In the context of improving the administrative legislation that regulates the activity of the apparatus, it is necessary to bring it into line with the laws of Ukraine «On the judicial system and the status of judges», «On the civil service», the code of laws on labor of Ukraine and other normative legal acts, as well as to implement other provisions concerning activities of the court apparatus in Ukraine. Accordingly, the article reveals the relationship between the concepts of «legal regulation» and «administrative-legal regulation». The normative legal acts that form the basis of the administrative and legal support of the court apparatus in Ukraine have been analyzed. The priority directions for improving the administrative and legal legislation, which regulates the activity of the court apparatus in Ukraine, are given.

Key words: administrative and legal regulation, activity, court apparatus, directions, improvement.